

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Kraków dnia 19 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Wojciech Żukowski

Protokolant: starszy protokolant Marzena Stępkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 września 2016 r. w Krakowie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

przeciwko Skarbowi Państwa – Samorządowemu Kolegium Odwoławczemu w K.

o zapłatę

I. powództwo oddala,

II. zasądza od strony powodowej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. na rzecz strony pozwanej Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa w W. kwotę 7200 (słownie: siedem tysięcy dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30 września 2015 r. (sprecyzowanym pismem z dnia 21 października 2015 r.) strona powodowa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. przeciwko stronie pozwanej Skarbowi Państwa – Samorządowemu Kolegium Odwoławczemu w K. wniosła o zasądzenie kwoty 4.802.962,52 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 4.198.403,40 zł od dnia 31 października 2014 r. do dnia zapłaty i od kwoty 604.559,12 zł od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty i o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kosztów procesu według norm przepisanych.

W treści uzasadnienia strona powodowa podała, że w oparciu o 3 decyzje administracyjne – zezwolenia na sprzedaż napojów alkoholowych z dnia 11 maja 2010 r. została uprawniona do sprzedaży tychże napojów w okresie od dnia 12 maja 2010 r. do dnia 11 maja 2015 r. Strona powodowa faktycznie prowadziła sprzedaż do dnia 3 listopada 2011 r. W dniu 1 lipca 2011 r. Prezydent Miasta K. wydał odpowiednio trzy decyzje o cofnięciu zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych. Wskutek skargi strony powodowej na decyzje uchylające zezwolenia – Samorządowe Kolegium Odwoławcze w K. decyzjami z dnia 18 października 2011 r. utrzymało w mocy wyżej wskazane uchylające decyzje Prezydenta Miasta K.. Następnie strona powodowa złożyła do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w K. skargi na decyzje Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K. z dnia 18 października 2011 r. Wnioski strony powodowej o wstrzymanie tychże decyzji nie zostały uwzględnione. Wyrokami z dnia 24 października 2012 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w K. uchylił zaskarżone decyzje, albowiem istotnie naruszały prawo. Skargi kasacyjne złożone przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze zostały oddalone wyrokami Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 29 maja 2014 r. Następnie na wniosek strony powodowej, Prezydent Miasta K. w dniu 9 października 2014 r. wydał decyzje o stwierdzeniu wygaśnięcia zezwoleń z dnia 11 maja 2010 r. Potem strona powodowa na wniosek otrzymała nowe zezwolenia na sprzedaż napojów alkoholowych z okresem ważności od 11 maja 2015 r. do 10 maja 2020 r. Następnie strona powodowa wniosła o umorzenie postępowania toczącego się przed Samorządowym Kolegium Odwoławczym w K., które decyzjami z dnia 6 lutego 2015 r. uchyliło decyzje z dnia 1 lipca 2011 r. i umorzyło postępowania pierwszej instancji. Strona powodowa podała, że utraciła prawo do sprzedaży napojów

alkoholowych w okresie od dnia 3 listopada 2011 r. do dnia 29 sierpnia 2014 r. wobec cofnięcia stosownych zezwoleń oraz w okresie od dnia 30 sierpnia 2014 r. do 11 maja 2015 r. wobec wygaśnięcia zezwoleń w związku z wydaniem niezgodnej z prawem ostatecznej decyzji w okolicznościach szczegółowo opisanych w pozwie, a co w jej ocenie uzasadnia żądanie zasądzenia odszkodowania na podstawie art. 417¹ § 2 k.c. Strona powodowa podała, że zdarzeniem sprawczym było wydanie przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w K. trzech decyzji utrzymujących w mocy decyzje Prezydenta Miasta K. o cofnięciu zezwolenia na sprzedaż alkoholu przez stronę powodową. W ocenie strony powodowej bezprawność działań organu w przedmiotowej sprawie jest oczywista w świetle wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego i Naczelnego Sądu Administracyjnego. Z dniem odbioru decyzji wydanych przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w K. w dniu 3 listopada 2011 r. strona powodowa straciła możliwość sprzedaży alkoholu i z tego tytułu poniosła szkodę. Niniejszym pozwem strona powodowa dochodziła odszkodowania obejmującego utracone korzyści majątkowe jakie uzyskałaby ze sprzedaży napojów alkoholowych (kwota 2.034.716,75 zł – tytułem utraconych dochodów z ich sprzedaży; kwota 543.416,25 zł – tytułem utraty klientów; kwota 1.343.913,68 zł – tytułem utraty możliwości zawierania umów sponsorskich oraz kwota 580.915,84 zł – tytułem zablokowania dalszego rozwoju lokalu gastronomiczno-rozrywkowego) oraz zadośćuczynienia z tytułu naruszenia dóbr osobistych w postaci dobrego imienia i wizerunku w kwocie 300.000 zł.

W odpowiedzi na pozew z dnia 31 grudnia 2015 r. (data stempla pocztowego), strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kosztów zastępstwa procesowego. W treści pisma strona pozwana podała, że wyłączną przyczyną cofnięcia zezwoleń na sprzedaż alkoholu był brak tytułu prawnego do zajmowanej nieruchomości pod adresem ul. (...) w K. w związku z rozwiązaniem umowy dzierżawy zawartej pomiędzy stroną powodową a Gminą Miejską K.. Dalej podała, że stwierdzenie wygaśnięcia z dniem 1 lutego 2012 r. zezwoleń na sprzedaż alkoholu nastąpiło w związku z nieuiszczeniem stosownej opłaty. Nadto strona pozwana nigdy nie rozpowszechniała ani nie ujawniała publicznie żadnych informacji dotyczących posiadania bądź nieposiadania przez powodową spółkę zezwoleń na sprzedaż alkoholu. Następnie zarzuciła, że powodowa spółka czerpała lub mogła czerpać dochód w związku ze sprzedażą alkoholu w lokalu podczas organizowanych tam imprez przez prezesa zarządu tejże spółki, gdyż udostępniała przedmiotowy lokal na prowadzenie takiej działalności gospodarczej. Strona pozwana podniosła także, że decyzje Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K. z dnia 18 października 2011 r. nie były bezprawne, albowiem nie każda decyzja administracyjna uchylona w toku normalnego postępowania stanowi działanie bezprawne. W ocenie strony pozwanej powodowa spółka nie wykazała, ażeby przysługiwał jej tytuł prawny do nieruchomości w momencie orzekania przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w K.. Brak tytułu prawnego do lokalu nie tylko uzasadniał cofnięcie zezwolenia, ale także świadczy o niespełnieniu przesłanki stanowiącej warunek konieczny do wykonywania sprzedaży napojów alkoholowych zgodnie z art. 18 ust. 7 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi. Strona pozwana zaprzeczyła aby strona powodowa poniosła jakąkolwiek szkodę w związku z decyzjami Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K. z dnia 18 października 2011 r. Za nieuzasadnione uznała twierdzenia strony powodowej o uszczerbkach majątkowych z uwagi na utratę możliwości zawierania umów sponsorskich, zablokowania dalszego rozwoju lokalu gastronomicznego. O bezpodstawności roszczenia świadczy również działanie prezesa powodowej spółki, który uzyskał zezwolenia na sprzedaż alkoholu przy organizacji przyjęć przy ul. (...) i prowadził swoją działalność w taki sam sposób jak powodowa spółka. Strona pozwana podniosła również zarzut przyczynienia się strony powodowej do szkody. W ocenie strony pozwanej roszczenie strony powodowej o zasądzenie zadośćuczynienia z tytułu naruszenia dóbr osobistych jest bezpodstawne, gdyż sprzedaż alkoholu nie jest czynnikiem pozytywnie wpływającym na wizerunek ani nie zwiększa pozytywnego odbioru firmy przez społeczeństwo.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 grudnia 2008 r. strona powodowa zawarła z Gminą Miejską K. umowę dzierżawy nieruchomości położonych w obrębie 12 – P. na B. (...). Umowa została zawarta na czas oznaczony 10 lat tj. od 22 grudnia 2008 r. do 22 grudnia 2018 r. (§ 2 ust. 2 umowy). Na podstawie umowy strona powodowa jako dzierżawca zobowiązała się do zrealizowania i eksploatacji kompleksu wielofunkcyjnego pod nazwą (...) w okresie sezonowym – nie dłużej niż od połowy kwietnia do połowy września (§ 4 ust. 1 lit. a oraz ust. 2 lit. a umowy).

Dowód: umowa dzierżawy nieruchomości z dnia 22 grudnia 2008 r. (k. 374 – 386).

Strona powodowa w dniu 11 maja 2010 r. uzyskała następujące zezwolenia: (1) na sprzedaż i podawanie napojów alkoholowych zawierających do 4,5% alkoholu oraz piwa przeznaczonych do spożycia w miejscu sprzedaży; (2) na sprzedaż i podawanie napojów alkoholowych zawierających powyżej 4,5% do 18% alkoholu, oprócz piwa, przeznaczonych do spożycia w miejscu sprzedaży oraz (3) na sprzedaż i podawanie napojów alkoholowych zawierających powyżej 18% alkoholu, przeznaczonych do spożycia w miejscu sprzedaży. W treści zezwoleń jako miejsce sprzedaży wskazano restaurację i kawiarnię przy ul. (...) w K.. Wszystkie zezwolenia zostały wystawione na okres od 12 maja 2010 r. do 11 maja 2015 r. Decyzjami Prezydenta Miasta K. z dnia 29 lipca 2010 r. zmieniono zezwolenia poprzez wpisanie nowego adresu siedziby strony powodowej.

Dowód: zezwolenie nr (...) z dnia 11 maja 2010 r. (k. 25), zezwolenie nr (...) (k. 25), zezwolenie nr (...) (k. 26), decyzje o znaku sprawy (...) z dnia 29 lipca 2010 r. (k. 27 - 28).

Gmina Miejska K. oświadczeniem z dnia 1 grudnia 2010 r. wypowiedziała umowę dzierżawy stronie powodowej w związku ze stwierdzeniem naruszenia przez stronę powodową warunków dzierżawy (postanowień dot. sezonowości funkcjonowania kompleksu), pomimo uprzedniego wezwania do zaprzestania naruszeń. Wypowiedzenie zostało złożone w trybie natychmiastowym z dniem otrzymania pisma przez stronę powodową. Wypowiedzenie doręczono stronie powodowej w dniu 13 grudnia 2010 r.

Dowód: oświadczenie o wypowiedzeniu umowy dzierżawy z dnia 1 grudnia 2010 r. (k. 387); dowód doręczenia wypowiedzenia – w aktach Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K., sygn. akt(...) (k. 156).

W piśmie Urzędu Miasta K. z dnia 31 marca 2011 r., poinformowano, że w związku z przeprowadzoną wizją na przedmiotowych nieruchomościach w dniu 15 lutego 2011 r. stwierdzono pozostawanie obiektów i ruchomości stanowiących własność powodowej spółki. Jednocześnie zaznaczono, że wobec rozwiązania umowy dzierżawy, nieruchomość jest użytkowana przez powodową spółkę bez tytułu prawnego. Dalej podano, że prawo pobierania wynagrodzenia za bezumowne korzystanie wynika z art. 230 k.c. w wysokości wskazanej w umowie dzierżawy. Ponadto poinformowano, że powodowa spółka posiada zaległość z tytułu czynszu dzierżawnego za okres od 1 grudnia 2010 r. do 13 grudnia 2010 r. w kwocie 4.436,77 zł wraz z odsetkami. Podano także, że na podstawie projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego przedmiotowego obszaru nie można dopatrzeć się przesłanek przemawiających za możliwością funkcjonowania kompleksu (...) na przedmiotowym terenie jako inwestycji całorocznej. Wskazano także na konieczność rekultywacji terenu po każdym sezonie plażowym zgodnie ze stanowiskiem Wojewódzkiej Rady Ochrony Zabytków. Toteż Wydział Skarbu Miasta nie znajduje podstaw, które przemawiałyby za możliwością ponownej dzierżawy przedmiotowych nieruchomości, gdzie kompleks mógłby funkcjonować całorocznie.

Dowód: pismo z Wydziału Skarbu Miasta Urzędu Miasta K. do powodowej spółki z dnia 31 marca 2011 r. – w aktach Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K., sygn. akt (...) (k. 200).

Stronę powodową zawiadomieniem z dnia 19 kwietnia 2011 r. poinformowano o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie cofnięcia zezwoleń na sprzedaż i podawanie napojów alkoholowych.

Dowód: zawiadomienie z dnia 19 kwietnia 2011 r. (k. 226).

Prezes powodowej spółki pismem z dnia 28 kwietnia 2011 r. do Wydziału Spraw Administracyjnych Urzędu Miasta K. wyraził stanowisko, że jako lokal stanowiący punkt sprzedaży wyznaczono restaurację i kawiarnię umieszczoną w pawilonie stanowiącym własność powodowej spółki, usytuowanym przy ul. (...) w K.. Tym samym powodowa spółka posiada tytuł prawny do lokalu. Dalej powodowa spółka utrzymywała, że tytuł prawny nie jest w żaden sposób powiązany z terenem, na którym posadowiono budynek, zaś okoliczność rozwiązania umowy dzierżawy nie powinna mieć wpływu na możliwość sprzedaży alkoholu w wyznaczonym punkcie sprzedaży. Nadto wskazano na podjęcie działań związanych z możliwością działania obiektu jako kompleksu całorocznego, powołując się na wolę Skarbu

Miasta i Zastępcy Prezydenta Miasta K. E. K.. W związku z powyższym jak twierdziła strona powodowa miała zostać zawarta nowa umowa dzierżawy, zaś do czasu jej podpisania spółka miała korzystać z terenu bezumownie.

Dowód: pismo prezesa (...) sp. z o.o. do Urzędu Miasta K. z dnia 28 kwietnia 2011 r. – w aktach Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K., sygn. akt (...) (k. 161).

W piśmie prezesa powodowej spółki z dnia 1 czerwca 2011 r. do Wydziału Skarbu Miasta nadmieniono, że doręczono wstępną koncepcję obiektu zaprojektowaną zgodnie z sugestiami wskazującymi na obniżenie obiektu, przy czym władze miasta miały zebrać odpowiednie informacje na temat możliwości obniżenia obiektu z uwagi na jego usytuowanie na terenach zalewowych. Dalej powodowa spółka podkreśliła, że obecna lokalizacja, forma i przeznaczenie budynku już otrzymały niezbędne pozytywne opinie od wszystkich organów, co skutkowało uzyskaniem pozwolenia na budowę. Wskazano również, że przyczyna wypowiedzenia umowy dzierżawy nie była w ogóle związana z budynkiem, lecz z faktem niezdemontowania budynku po dniu 15 września 2010 r.

Dowód: pismo prezesa (...) sp. z o.o. do Urzędu Miasta K. z dnia 1 czerwca 2011 r. – w aktach Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K., sygn. akt (...) (k. 195).

Wydział Spraw Administracyjnych Urzędu Miasta K. wystosował pismo z dnia 2 czerwca 2011 r. do powodowej spółki. Wskazano w nim, że z uwagi na obecne brzmienie projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru (...) nie można się dopatrzeć przesłanek przemawiających za możliwością funkcjonowania kompleksu (...) na przedmiotowym terenie jako inwestycji całorocznej. Dalej nadmieniono, że w związku z prowadzonym postępowaniem wyjaśniającym, wstrzymano procedurę przejęcia przedmiotowych nieruchomości, a z tytułu ich bezumownego korzystania naliczana jest spółce stosowna opłata. Następnie podano, że podstawą do rozpatrzenia ewentualnej ponownej dzierżawy terenu będzie złożenie przez powodową spółkę pisma określającego zamierzenia spółki oraz sprecyzowane terminy dotyczące realizacji obiektu stałego obsługującego plażę zgodnie z właściwymi zaleceniami. W tym celu powodowa spółka zobowiązała się do przedłożenia koncepcji stałego budynku gastronomicznego, która mogłaby posłużyć do sformułowania ewentualnych ustaleń projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w tym zakresie.

Dowód: pismo z Wydziału Spraw Administracyjnych Urzędu Miasta K. do powodowej spółki z dnia 2 czerwca 2011 r. – w aktach Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K., sygn. akt (...) (k. 167).

W dniu 1 lipca 2011 r. Prezydent Miasta K. decyzjami orzekł o cofnięciu następujących decyzji – zezwoleń na sprzedaż i podawanie napojów alkoholowych: nr (...), nr (...) oraz nr (...) (znak sprawy SA-06.7340.7.5.2011). W treści uzasadnień ww. decyzji wskazano, że Gmina Miejska K. wypowiedziała umowę dzierżawy powodowej spółce, toteż nie posiadała ona wówczas tytułu prawnego do lokalu stanowiącego punkt sprzedaży napojów alkoholowych przy ul. (...) w K., stosownie do udzielonych zezwoleń oraz w myśl art. 18 ust. 7 pkt 5 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, zaś nieprzestrzeganie określonych w ustawie warunków sprzedaży napojów alkoholowych uzasadniało cofnięcie zezwolenia.

Dowód: decyzja z dnia 1 lipca 2011 r. o cofnięciu decyzji – zezwolenia nr (...) (k. 20 – 32), decyzja z dnia 1 lipca 2011 r. o cofnięciu decyzji – zezwolenia nr (...) (k. 33 – 36), decyzja z dnia 1 lipca 2011 r. o cofnięciu decyzji – zezwolenia nr (...) (k. 37 – 40).

W piśmie Urzędu Miasta K. z dnia 12 lipca 2011 r. podano, iż z uwagi na zamierzenie całorocznego użytkowania przedmiotowego terenu, bez konieczności rozbiórki obiektu po zakończeniu sezonu letniego, rozpatrzenie ponownej dzierżawy nie może nastąpić na podstawie dokumentacji zgromadzonej w toku prowadzonego postępowania na realizację obiektu sezonowego. Dalej nadmieniono, że wydzierżawienie nieruchomości jest postępowaniem cywilnoprawnym, a umowa została rozwiązana, gdyż spółka nie dotrzymała warunków zawartych w umowie dzierżawy. Rozpatrzenie możliwości ponownej dzierżawy nieruchomości musi zostać poprzedzone uzyskaniem przez spółkę decyzji ustalającej warunki zabudowy dla lokalizacji na przedmiotowym terenie obiektu całorocznego. Nadto z uwagi na konieczność całkowitego demontażu kompleksu po upływie wyznaczonego terminu (zgodnie warunkami

zabudowy, pozwoleniem na budowę, umową dzierżawy), przedstawiona przez spółkę propozycja zawarcia umowy dzierżawy w roku bieżącym na sezon letni nie została zaakceptowana.

Dowód: pismo z Wydziału Skarbu Miasta Urzędu Miasta K. do powodowej spółki z dnia 12 lipca 2011 r. – w aktach Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K., sygn. akt(...)(k. 196).

Powodowa spółka w dniu 21 lipca 2011 r. złożyła do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K. odwołania od decyzji Prezydenta Miasta K. z dnia 1 lipca 2011 r. Zaskarżonym decyzją zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że spółka nie dysponuje dokumentem potwierdzającym tytuł prawny do korzystania z lokalu, choć w ocenie powodowej spółki (...) udzieliła zgody na korzystanie z nieruchomości do czasu zakończenia prowadzonego postępowania w sprawie możliwości funkcjonowania na przedmiotowej nieruchomości obiektu o charakterze całorocznym.

Dowód: odwołania powodowej spółki z dnia 21 lipca 2011 r. - w aktach Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K., sygn. akt (...)(k. 191 – 259).

W dniu 7 września 2011 r. w lokalnych mediach podano informację o cofnięciu koncesji na sprzedaż alkoholu w kompleksie (...).

Dowód: wydruk artykułu z internetowego serwisu Gazety (...) z dnia 7 września 2011 r. (k. 223), wydruk artykułu z internetowego serwisu naszemiasto.pl z dnia 7 września 2011 r. (k. 224).

Decyzją z dnia 18 października 2011 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w K., po rozpatrzeniu odwołań powodowej spółki od decyzji wydanych z upoważnienia Prezydenta Miasta K. w dniu 1 lipca 2011 r., orzekających o cofnięciu decyzji – zezwoleń na sprzedaż i podawanie napojów alkoholowych, utrzymało zaskarżone decyzje w mocy. W treści uzasadnień, podano, że odwołująca się spółka nie posiadała tytułu prawnego do korzystania z lokalu stanowiącego punkt sprzedaży, co uzasadniało cofnięcie zezwoleń z uwagi na brzmienie art. 18 ust. 7 pkt 5 oraz ust. 10 pkt 2 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi.

Dowód: decyzja Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K. z dnia 18 października 2011 r., sygn. akt (...) (k. 41 – 42), decyzja Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K. z dnia 18 października 2011 r., sygn. akt(...)(k. 43 – 44), decyzja Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K. z dnia 18 października 2011 r., sygn. akt (...)(k. 45 – 46).

I. S. (prezes zarządu powodowej spółki) prowadził działalność gospodarczą (z okresami zawieszenia) wpisaną do (...). Na rzecz I. S. w dniu 7 października 2011 r. wydano zezwolenia na sprzedaż napojów alkoholowych, związaną z organizacją przyjęć (magazyn przy ul. (...) w K.) z okresem ważności od 17 października 2011 r. do 16 października 2013 r. Następnie w dniu 21 października 2013 r. na rzecz I. S. wydano kolejne zezwolenia, ważne od 29 października 2013 r. do 28 października 2015 r., przy czym jako punkt składowania napojów alkoholowych wskazano adres: K., Ludwinowska 2. Po 18 października 2011 r. na terenie kompleksu (...) sprzedawano alkohol na podstawie zezwoleń udzielonych I. S. (prezesowi zarządu powodowej spółki).

Dowód: informacja z (...) (k. 281 – 287), zezwolenie nr (...) (k. 278), zezwolenie nr (...) (k. 279), zezwolenie nr (...) (k. 280), zezwolenie nr (...) (k. 275), zezwolenie nr (...) (k. 276), zezwolenie nr (...) (k. 277), wydruk historii działania z podjętej w dniu 13 maja 2012 r. interwencji przez funkcjonariuszy Policji (k. 411 – 414), notatka urzędowa starszego sierżanta Policji D. P. (k. 415 – 416), notatka urzędowa starszego sierżanta Straży Miejskiej J. S. (k. 417).

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w K. postanowieniami z dnia 4 stycznia 2012 r., po rozpatrzeniu wniosków powodowej spółki o wstrzymanie wykonania decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K. z dnia 18 października 2011 r. utrzymującej w mocy decyzje wydane z upoważnienia Prezydenta Miasta K. w dniu 1 lipca 2011 r. o cofnięciu decyzji – zezwoleń z dnia 11 maja 2010 r. na sprzedaż i podawanie napojów alkoholowych, odmówił wstrzymania wykonania decyzji.

Dowód: postanowienie Samorządowego Kolegium Odwoławczego z dnia 4 stycznia 2012 r., sygn. akt (...) (k. 47); postanowienie Samorządowego Kolegium Odwoławczego z dnia 4 stycznia 2012 r., sygn. akt (...) (k. 48); postanowienie Samorządowego Kolegium Odwoławczego z dnia 4 stycznia 2012 r., sygn. akt (...) (k. 49).

Wojewódzki Sąd Administracyjny w K. postanowieniami z dnia 25 stycznia 2012 r. w sprawie ze skarg powodowej spółki na decyzje Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K. z dnia 18 października 2011 r. odmówił wstrzymania wykonania zaskarżonych decyzji.

Dowód: postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w K. z dnia 25 stycznia 2012 r., sygn. (...) (k. 50 – 52); postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w K. z dnia 25 stycznia 2012 r., sygn. akt (...) (k. 53 – 55); postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w K. z dnia 25 stycznia 2012 r., sygn. akt (...) (k. 56 – 58).

Postanowieniami z dnia 23 lutego 2012 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w K. ponownie odmówił wstrzymania wykonania zaskarżonych decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K. z dnia 18 października 2011 r.

Dowód: postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w K. z dnia 23 lutego 2012 r., sygn. akt (...) (k. 59 – 61); postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w K. z dnia 23 lutego 2012 r., sygn. akt (...) (k. 62 – 64); postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w K. z dnia 23 lutego 2012 r., sygn. akt (...) (k. 65 – 67).

Powodowa spółka w dniu 26 stycznia 2012 r. w Urzędzie Miasta K. złożyła oświadczenie o wartości sprzedaży poszczególnych rodzajów napojów alkoholowych w punkcie sprzedaży w 2011 roku. Ponadto uiściła opłatę za korzystanie z zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych w dniu 27 stycznia 2012 r. w kwocie 3 348,19 zł. Powyższa kwota została zwrócona przez Urząd Miasta K. w całości w dniu 21 marca 2012 r. w związku z cofnięciem zezwoleń na sprzedaż i podawanie napojów alkoholowych.

Dowód: oświadczenie o wartości sprzedaży poszczególnych rodzajów napojów alkoholowych w punkcie sprzedaży z dnia 26 stycznia 2012 r. (k. 119), potwierdzenie wykonania operacji z dnia 27 stycznia 2012 r. (k. 120), pismo Urzędu Miasta K. z dnia 16 marca 2012 r. (k. 120), potwierdzenie wykonania operacji z dnia 18 września 2014 r. (k. 121).

Naczelny Sąd Administracyjny postanowieniami z dnia 24 kwietnia 2012 r. oddalił zażalenia na postanowienia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w K. o odmowie wstrzymania wykonania zaskarżonych decyzji. W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego, Sąd pierwszej instancji trafnie wskazał, że strona skarżąca nie wskazała żadnych konkretnych okoliczności na podstawie których byłoby możliwe określenie skutków wykonania decyzji.

Dowód: postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 24 kwietnia 2012 r., sygn. akt (...) (k. 68 – 70); postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 24 kwietnia 2012 r., sygn. akt (...) (k. 71 – 73); postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 24 kwietnia 2012 r., sygn. (...) (k. 74 – 76).

W dniu 10 lipca 2012 r. strona powodowa zawarła z Gminą Miejską K. nową umowę dzierżawy nieruchomości gruntowych, położonych w obrębie 12-P. na Bulwarze (...), zagospodarowanych jako kompleks wielofunkcyjny (...). Umowa została zawarta na czas oznaczony od 1 czerwca 2012 r. do 31 grudnia 2015 r. (§ 2 ust. 2 umowy). Strona powodowa zobowiązała się do wykonania inwestycji zgodnie z decyzją Prezydenta Miasta K. nr (...) z dnia 20 lutego 2012 r. o ustaleniu warunków zabudowy. Obiekt mógł funkcjonować przez cały rok z zastrzeżeniem, że w sezonie jesienno – zimowym jego powierzchnię użytkową należy ograniczyć o 20% (§ 4 ust. 2 lit. a umowy).

Dowód: umowa dzierżawy nieruchomości z dnia 10 lipca 2012 r. (k. 306 – 312).

W sierpniu i wrześniu 2012 r. na terenie kompleksu organizowano cykliczne imprezy i oferowano możliwość skorzystania z basenu na zacumowanej barce oraz relaks przy drinku.

Dowód: wydruk ze strony internetowej miastownia.pl (k. 340 – 343), wydruk ze strony internetowej fakt24.pl (k. 344 – 357), wydruki ze strony głównej F. (k. 358 – 366), fotografie (k. 367 – 371),

Wyrokami z dnia 25 października 2012 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w K. uchylił zaskarżone decyzje Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K. z dnia 18 października 2011 r. oraz orzekł, że uchylone decyzje nie mogą być wykonane. W uzasadnieniu Sąd ten podał, że z uwagi na zapisy zawarte w umowie dzierżawy dot. zobowiązania do uiszczania opłaty za bezumowne korzystanie z nieruchomości przez skarżącą (§ 8 ust. 4 umowy), stanowisko organu, który uznał, że z chwilą rozwiązania ze skutkiem prawnym umowy dzierżawy strona skarżąca utraciła tytuł prawny do korzystania z lokalu jest stanowiskiem przedwczesnym. Fakt istnienia między stronami umowy określonej w § 8 ust. 4 umowy – niezależnie od tego, że dalsze korzystanie z terenu nazwane jest bezumownym – powinien zostać dostrzeżony przez organ i oceniony na płaszczyźnie prawnej, co jednak nie nastąpiło. Zdaniem Sądu, organ nie wziął pod uwagę całokształtu sprawy i nie wyjaśnił istoty sprawy, co stanowiło naruszenie art. 7 k.p.a. i art. 77 § 1 k.p.a. Dalej wskazano, że przy ponownym rozpoznaniu sprawy organ administracji winien wziąć pod uwagę poczynione ustalenia i określić charakter zawartej między stronami w § 8 ust. 4 umowy zamieszczonej w umowie dzierżawy z dnia 22 grudnia 2008 r. w zakresie sposobu i warunków korzystania z nieruchomości przez stronę skarżącą po rozwiązaniu umowy dzierżawy i ocenić skutki tej umowy dla ustalenia istnienia lub braku tytułu prawnego do korzystania z lokalu przy ul. (...) w K..

Dowód: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w K. z dnia 24 października 2012 r., sygn. akt (...) (k. 77 – 85); wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w K. z dnia 24 października 2012 r., sygn. akt (...) (k. 86 – 94); wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w K. z dnia 24 października 2012 r., sygn. akt (...) (k. 95 – 103).

Naczelny Sąd Administracyjny wyrokami z dnia 29 maja 2014 r. po rozpoznaniu skargi kasacyjnej Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K. od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w K. z dnia 24 października 2012 r., oddalił skargi kasacyjne. W treści uzasadnienia podano, że z uwagi na okoliczności sprawy należy wyjaśnić czy po rozwiązaniu umowy dzierżawy z dniem 13 grudnia 2010 r. dalsze korzystanie z tej nieruchomości odbywa się za zgodą właściciela na określonych warunkach, przy czym tylko jednym z warunków jest wysokość wynagrodzenia, która była określona w rozwiązanej umowie dzierżawy. Działania Urzędu Miasta K., których potwierdzeniem są pisma znajdujące się w aktach sprawy, mogą wskazywać, że skarżąca spółka korzystała z nieruchomości za zgodą Gminy, a więc mogła mieć tytuł prawny do nieruchomości w zakresie koniecznym do korzystania z obiektu, w którym jest lokal, gdzie prowadzono sprzedaż napojów alkoholowych. Co do tego konieczne było uzyskanie jednoznacznego stanowiska osób uprawnionych do reprezentowania Gminy jako właściciela nieruchomości.

Dowód: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 29 maja 2014 r., sygn. akt (...) (k. 104 – 108); wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 29 maja 2014 r., sygn. akt (...) (k. 109 – 113); wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 29 maja 2014 r., sygn. akt (...) (k. 114 – 118).

Decyzjami wydanymi z upoważnienia Prezydenta Miasta K. z dnia 9 października 2014 r. stwierdzono wygaśnięcie z dniem 1 lutego 2012 r. przedmiotowych zezwoleń na sprzedaż i podawanie napojów alkoholowych. W uzasadnieniu decyzji podano, że zezwolenia nie zostały opłacone stosownie do wymogu wynikającego z art. 11¹ ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, co zgodnie z treścią art. 18 ust. 12 pkt 5 tej ustawy, spowodowało wygaśnięcie zezwoleń. Zwrócono uwagę, że powodowa spółka wniosła I ratę opłaty, która została jej zwrócona jako nienależna, zaś następne opłaty nie były już dokonywane.

Dowód: decyzje z dnia 9 października 2014 r. o stwierdzeniu wygaśnięcia, znak sprawy (...) (k. 122 – 127).

Powodowa spółka pismami z dnia 23 września 2014 r. wniosła o uchylenie decyzji Prezydenta Miasta K. z dnia 1 lipca 2011 r. i o umorzenie postępowań w pierwszej instancji. Decyzjami Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K. z dnia 6 lutego 2015 r. uchylono w całości zaskarżone decyzje o cofnięciu decyzji – zezwoleń z dnia 11 maja 2010 r. na sprzedaż i podawanie napojów alkoholowych i umorzono postępowanie pierwszej instancji. W treści uzasadnienia podano, że stwierdzono bezprzedmiotowość postępowania z uwagi na wydanie decyzji z dnia 9 października 2014 r. stwierdzającej wygaśnięcie z dniem 1 lutego 2012 r. decyzji zezwoleń z dnia 11 maja 2010 r.

Dowód: pisma powodowej spółki z dnia 23 września 2014 r. (k. 131 – 173); pisma powodowej spółki z dnia 13 października 2014 r. (k. 174 – 176); decyzja Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K. z dnia 6 lutego 2015 r., sygn. akt(...)(k. 177 – 179); decyzja Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K. z dnia 6 lutego 2015 r., sygn. akt (...)(k. 180 – 182); decyzja Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K. z dnia 6 lutego 2015 r., sygn. akt (...)(k. 183 – 185).

Powodowa spółka zawiadzała do próby ugodowej stroną pozwaną. Na posiedzeniu jawnym w dniu 5 grudnia 2014 r. strona pozwana nie wyraziła zgody na zawarcie ugody.

Dowód: wniosek o zawiadzenie do próby ugodowej z dnia 31 października 2014 r. (k. 186 – 196); protokół z posiedzenia jawnego Sądu Rejonowego dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie Wydział I Cywilny z dnia 5 grudnia 2014 r., sygn. akt I Co 4213/14/K (k. 197).

Na rzecz powodowej spółki wydano w dniu 29 kwietnia 2015 r. nowe zezwolenia na sprzedaż i podawanie napojów alkoholowych do spożycia w miejscu sprzedaży tj. przy ul. (...) w K.. Zezwolenia są ważne w okresie od 11 maja 2015 r. do 10 maja 2020 r.

Dowód: zezwolenie nr (...) z dnia 29 kwietnia 2015 r. (k. 128), zezwolenia nr (...) z dnia 29 kwietnia 2015 r. (k. 129), zezwolenie nr (...) (k. 130).

W internetowym serwisie Gazety (...) w dniu 5 stycznia 2016 r. opublikowano artykuł pn. „(...)ciagle nie zniknęła, wbrew przepisom”, w którym podano, że pomimo obowiązującego planu zagospodarowania przestrzennego, obiekt nie został rozebrany.

Dowód: wydruk artykułu z internetowego serwisu Gazety (...) z dnia 5 stycznia 2016 r. (k. 328 - 339).

Wydział Architektury i Urbanistyki Urzędu Miasta K. podał w piśmie z dnia 25 lutego 2016 r., że w związku z upływem okresu użytkowania obiektu (...) podjęto działania mające na celu rozbiórkę obiektów budowlanych po przeprowadzeniu wcześniejszych wizji lokalnych. Następnie w piśmie z dnia 23 marca 2016 r. zwrócono się do Biura Skarbnika z wnioskiem o wszczęcie egzekucji administracyjnej obowiązku o charakterze niepieniężnym, tj. obowiązku rozbiórki zagospodarowania obszaru Bulwaru (...) w K. – (...).

Dowód: pismo Wydziału Architektury i Urbanistyki Urzędu Miasta K. z dnia 25 lutego 2016 r. oraz z dnia 23 marca 2016 r. (k. 372 – 373).

Strona powodowa złożyła oświadczenie wraz z dokumentami, w którym przedstawiła swoje wyliczenia wysokości żądanego odszkodowania.

Dowód: dokument specyfikacja pkt IV (k. 198 – 206), wyjaśnienie do rachunku zysków i strat za okres od 2011 r. do 2014 r. (k. 207 – 209), oświadczenie dot. marż (k. 210), oświadczenie z dnia 28 stycznia 2011 r. (k. 211), komunikaty Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w sprawie średniorocznego wskaźnika cen towarów i usług konsumpcyjnych (k. 212 – 215), umowa pożyczki z dnia 26 września 2008 r. (k. 216), salda bilansowe (k. 217 – 222), umowa z dnia 25 maja 2010 r. (k. 227 – 228), umowa z dnia 1 czerwca 2010 r. (k. 229 – 232), umowa o współpracy z dnia 1 lipca 2010 r. (k. 233 – 236), oferta handlowa G. (...)(k. 237 – 238), faktury wraz z paragonami (k. 314 – 319), zawiadomienia Naczelnika Urzędu Skarbowego K. (k. 320 – 321), umowa barterowa z dnia 4 maja 2015 r. (k. 321 – 326).

Powodowa spółka w okresie od 2010 r. do 2015 r. – w czasie dysponowania zezwoleniami na sprzedaż napojów alkoholowych, dokonywała zakupu towaru w postaci alkoholu. Powodowa spółka złożyła sprawozdanie finansowe za 2015 r. do Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie, XI Wydziału Gospodarczego KRS.

Dowód: płyta CD zawierająca wyciągi/dzienniki z ksiąg handlowych za lata 2010 – 2015 (k. 433); faktury zakupowe alkoholu za lata 2010 – 2015 r. (k. 434 – 694); formularz zgłoszenia sprawozdania finansowego powodowej spółki za rok 2015 r. z załącznikami (k. 418 – 421).

(...) posiada profil na portalu społecznościowym F., gdzie użytkownicy portalu mogą zamieszczać komentarze.

Dowód: wydruki ze strony głównej profilu (k. 358 – 366, 422 – 423).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zaferowanych przez stronę powodową dowodów z dokumentów. Prawdziwość dokumentów oraz fakty w nich podane nie były kwestionowane w toku sprawy, jak również nie budziły zastrzeżeń Sądu.

Wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego ds. ekonomii lub ekonomiki przedsiębiorstw na okoliczność ustalenia jakie rzeczywiste skutki wywołało wydanie decyzji przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w K. w przedsiębiorstwie powodowej spółki i obliczenia wartości odszkodowania za utracone korzyści i straty oraz zadośćuczynienia z tego tytułu, nie zasługiwał na uwzględnienie. Ustalanie wysokości ewentualnego uszczerbku w majątku strony powodowej było bezprzedmiotowe w sytuacji gdy – z przyczyn wskazanych w rozważaniach prawnych – żądanie zapłaty odszkodowania przez stronę pozwaną było bezzasadne co do samej zasady.

Sąd pominął dowód z przesłuchania strony powodowej, albowiem dotychczas przeprowadzone postępowanie dowodowe dostatecznie wyjaśniło fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 299 k.p.c.).

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z art. 417 § 1 k.c. za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Zgodnie z art. 297 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tj. Dz. U. z 2016 r. poz. 718 ze zm.) w przypadku gdy sąd w orzeczeniu uchyli decyzję, a organ rozpatrując sprawę ponownie umorzy postępowanie, stronie, która poniosła szkodę, służy odszkodowanie od organu, który wydał decyzję. W myśl art. 417¹ § 2 zd. 1 k.c. jeżeli szkoda została wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich niezgodności z prawem, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej.

Dla określania odpowiedzialności odszkodowawczej władz publicznych, obok zdarzenia sprawczego, konieczne jest ustalenie pozostałych przesłanek odpowiedzialności deliktowej, a więc szkody i związku przyczynowego. W tym zakresie znajduje w szczególności zastosowanie art. 361 k.c. Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynika. W powyższych granicach naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (§ 2).

Jak to wyjaśnił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały 7 sędziów z dnia 26 września 2006 r. (III CZP 125/05, OSNC 2006/12, poz. 194) samo pojęcie bezprawności nie jest jednakowe na gruncie całego systemu prawa i nie każda nieprawidłowość może być kwalifikowana jako bezprawność. W szczególności nieprawidłowość w działaniu władzy publicznej może przybrać postać naruszeń konstytucyjnych praw i wolności, konstytucyjnych zasad funkcjonowania władzy publicznej, uchybień wymaganiom określonym w ustawach zwykłych, aktach wykonawczych (uchybień w sferze prawa materialnego i procesowego), jak i uchybień normom pozaprawnym, w różny sposób powiązanych z normami prawnymi. Jest oczywiste, że nie wszystkie te nieprawidłowości można kwalifikować jako przejaw bezprawności. W sferze odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa za niezgodne z prawem działanie władzy publicznej, przesłanka bezprawności oznacza naruszenie przez władzę publiczną przepisów prawa, przy czym nie każde naruszenie prawa będzie stanowiło podstawę odpowiedzialności odszkodowawczej, ale jedynie takie, które

stanowiło warunek konieczny do powstania szkody i którego normalnym następstwem w danych okolicznościach jest powstanie szkody.

Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że Samorządowe Kolegium Odwoławcze w K. wydało w dniu z dnia 18 października 2011 r. trzy ostateczne decyzje administracyjne, utrzymujące w mocy decyzje Prezydenta Miasta K. z dnia 1 lipca 2011 r. orzekające o cofnięciu zezwoleń stronie powodowej na sprzedaż i podawanie napojów alkoholowych. Decyzje z dnia 18 października 2011 r. zostały następnie uchylone wyrokami Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w K., od których to wyroków skargi kasacyjne zostały oddalone przez Naczelny Sąd Administracyjny. W kontekście uzasadnień wyroków Naczelnego Sądu Administracyjnego nie budzi wątpliwości, że przedmiotowe decyzje Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K. zostały wydane z naruszeniem przepisów proceduralnych zawartych w art. 7 i art. 77 § 1 k.p.c. polegającym na niedostatecznym wyjaśnieniu stanu faktycznego przyjętego za podstawę decyzji. Dla uwzględnienia żądań dochodzonych w niniejszej sprawie nie wystarcza jednakże powyższe stwierdzenie wydania powyższych decyzji z naruszeniem prawa, ale to, czy szkody powoływane przez stronę powodową pozostawały w normalnym związku przyczynowym z tym naruszeniem prawa. Zauważyć w tym miejscu należy, że podstawą cofnięcia zezwoleń na sprzedaż alkoholu był brak wymaganego przez przepisy tytułu prawnego do lokalu, w którym alkohol miał być sprzedawany, a zatem nieprzestrzeganie określonych w ustawie warunków sprzedaży napojów alkoholowych (art. 18 ust. 10 pkt 2 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi), gdyż zgodnie z art. 18 ust. 7 pkt 5 tej ustawy jednym z warunków prowadzenia sprzedaży napojów alkoholowych do spożycia w miejscu lub poza miejscem sprzedaży jest posiadanie tytułu prawnego do lokalu, stanowiącego punkt sprzedaży. O związku przyczynowym pomiędzy uchybieniem proceduralnym polegającym na niedostatecznie wnikliwym ustaleniu czy ten tytuł prawny istniał, a szkodą powoływaną przez stronę powodową, można by mówić dopiero gdyby w dacie wydania decyzji przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w rzeczywistości nie istniał stan rzeczy uzasadniający cofnięcie stronie powodowej zezwoleń na sprzedaż alkoholu, a konkretnie – gdyby w dacie tej stronie powodowej w rzeczywistości przysługiwał tytuł prawny do korzystania z nieruchomości, w której sprzedawała alkohol, a wskutek błędów proceduralnych Samorządowego Kolegium Odwoławczego wadliwie ustalono, że ten tytuł prawny nie istniał. Jeżeli jednak tytuł taki obiektywnie stronie powodowej nie przysługiwał, a w konsekwencji zezwolenia należało zgodnie z art. 18 ust. 7 pkt 5 w zw. z art. 18 ust. 10 pkt 2 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2016 r., poz. 487 j.t.) cofnąć, to brak tego tytułu stanowił rzeczywistą przyczynę prawnej niemożności wykonywania przez stronę powodową sprzedaży alkoholu, a w dalszej konsekwencji dla powstania uszczerbku w majątku strony powodowej. Fakt, że przeprowadzone przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w K. postępowanie wykazywało braki stwierdzone wyrokami sądów administracyjnych nie rozstrzyga zatem o tym, czy uchylone decyzje stanowią bezprawne wykonywanie władzy publicznej, którego normalnym następstwem był uszczerbek w majątku strony powodowej. O takim związku przyczynowym można by mówić dopiero wtedy, gdyby wskutek wytkniętych przez sądy administracyjne niedostatków postępowania przed Samorządowym Kolegium Odwoławczym w K. doszło do wydania merytorycznie nieprawidłowej decyzji, tj. - w realiach niniejszej sprawy - gdyby doszło do bezzasadnego cofnięcia zezwoleń na sprzedaż alkoholu wskutek wadliwego ustalenia przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w K., że strona powodowa nie miała tytułu prawnego do nieruchomości, mimo że go w rzeczywistości miała. Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe wskazuje, że od dnia 13 grudnia 2010 r. (data wypowiedzenia umowy z dnia 22 grudnia 2008 r.) do dnia 10 lipca 2012 r. (data zawarcia nowej umowy dzierżawy) strona powodowa nie posiadała tytułu prawnego do nieruchomości, w której prowadzić miała sprzedaż alkoholu. Występując o wydanie zezwoleń na sprzedaż alkoholu powodowa spółka wskazała jako tytuł prawny do lokalu stanowiącego punkt sprzedaży napojów alkoholowych umowę dzierżawy nieruchomości zawartą w dniu 22 grudnia 2008 r. z Gminą Miejską K.. W pierwszej kolejności należy zauważyć, że Gmina Miejska K. skutecznie wypowiedziała powodowej spółce umowę dzierżawy z dnia 22 grudnia 2008 r. z dniem 13 grudnia 2010 r. (data doręczenia wypowiedzenia). Powodowa spółka nie kwestionowała faktu wypowiedzenia umowy dzierżawy. Wbrew twierdzeniom strony powodowej, wypowiedzenie pozbawiało ją tytułu prawnego również w zakresie dotyczącym budynku nietrwale z gruntem związanego, w którym odbywała się sprzedaż. Gmina Miejska K. jest właścicielem przedmiotowych nieruchomości gruntowych. Kompleks posadowiony na nieruchomości Gminy Miejskiej K. składał się z plaży, tymczasowego obiektu zaplecza plaży (platformy drewnianej) mieszczącego część gastronomiczną oraz

zaplecze techniczno – socjalne (o lekkiej konstrukcji rozbieralnej o charakterze sezonowym do powtarzalnego użytkowania), piaszczystymi boiskami do sportów plażowych, placem zabaw dla dzieci i ciągami komunikacyjnymi. W ustawie z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi nie zawarto definicji lokalu. W ocenie Sądu przy wykładni pojęcia „lokal, stanowiący punkt sprzedaży” użytego w art. 18 ust. 7 pkt 5 omawianej ustawy, należy odnieść się do ogólnej definicji nieruchomości wskazanej w art. 46 § 1 k.c., który stanowi, że nieruchomościami są części powierzchni ziemskiej stanowiące odrębny przedmiot własności (grunty), jak również budynki trwale z gruntem związane lub części takich budynków, jeżeli na mocy przepisów szczególnych stanowią odrębny od gruntu przedmiot własności. W okolicznościach niniejszej sprawy kompleks (...) powstał na nieruchomości gruntowej dzierżawionej przez powodową spółkę, a zarazem z uwagi na jego konstrukcję i sezonowość funkcjonowania oraz konieczność jego demontażu po upływie wskazanego okresu czasu nie stanowi budynku trwale z gruntem związanym, a tym bardziej nie może on stanowić odrębnej nieruchomości od gruntu. W niniejszej sprawie tytuł prawny do korzystania z lokalu, stanowiącego punkt sprzedaży należy utożsamiać z tytułem prawnym do nieruchomości gruntowej. Skoro powodowej spółce skutecznie złożono wypowiedzenie umowy dzierżawy, a zarazem nie zawarła ona innego porozumienia na korzystanie z nieruchomości gruntowej, na której znajduje się kompleks, to przyjęć należy, że strona powodowa nie posiadała żadnego tytułu prawnego do korzystania z lokalu stanowiącego punkt sprzedaży. Należy mieć na uwadze, iż strona powodowa w związku z wypowiedzeniem jej umowy obowiązana była dokonać demontażu kompleksu i wydać nieruchomość gruntową jej właścicielowi, czego jednak zaniechała. Wszelako Gmina Miejska K. nie zachęcała powodowej spółki do dalszego bezumownego korzystania z nieruchomości, ani nie wyraziła na to zgody, a jedynie tolerowała takie zachowanie strony powodowej. To strona powodowa zabiegała o zawarcie nowej umowy dzierżawy, o czym świadczy korespondencja prowadzona pomiędzy powodową spółką a Gminą Miejską K.. Postanowienie umowy dzierżawy z dnia 22 grudnia z 2008 r. określające wysokość wynagrodzenia za bezumowne korzystanie (§ 8 ust. 4 umowy) nie kreowało natomiast po stronie powodowej żadnego tytułu prawnego do korzystania z nieruchomości a jedynie określało wysokość wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy w braku tytułu prawnego. Również zachowanie Gminy Miejskiej K. polegające na powstrzymaniu się z żądaniem opuszczenia gruntu nie kreowało tytułu prawnego po stronie powodowej, gdyż właściciel nie ma obowiązku natychmiastowego odbioru przedmiotu zakończonego stosunku dzierżawy, a brak niezwłocznego odebrania tego przedmiotu nie jest sam w sobie równoznaczny z nawiązaniem nowego stosunku prawnego dzierżawy, ani żadnego innego stosunku prawnego uprawniającego byłego dzierżawcę do korzystania z nieruchomości. Należy w tym miejscu zwrócić uwagę, że brak woli kontynuowania stosunku dzierżawy był wobec strony powodowej dostatecznie ujawniony przez żądanie ze strony Gminy zapłaty wynagrodzenia za bezumowne korzystanie. Przesłanką takiego roszczenia jest właśnie brak tytułu prawnego do korzystania z nieruchomości. Ponadto strony prowadziły negocjacje co do zawarcia kolejnej umowy dzierżawy i należy uznać, że w przypadku istnienia stosunku prawnego łączącego strony zbyteczne byłoby prowadzenie w tym przedmiocie jakichkolwiek dalszych negocjacji. W toku korespondencji pomiędzy powodową spółką a Gminą Miejską K., w pismach tej ostatniej nigdzie nie padają żadne oświadczenia świadczące o wyrażeniu zgody na korzystanie z terenu przez powodową spółkę. Wręcz przeciwnie, wprost wskazywano na użytkowanie nieruchomości przez stronę powodową bez tytułu prawnego (m. in. pismo z dnia 31 marca 2011 r.). Nadto urzędnicy wskazywali na wymogi jakie muszą zostać spełnione celem możliwości funkcjonowania kompleksu jako całorocznego, jednocześnie sygnalizując na istniejące przeciwwskazania ku temu, biorąc pod uwagę treść dokumentacji przedkładanej przez stronę powodową. Powyższe zachowania funkcjonariuszy Gminy Miejskiej K. wykluczają zastosowanie reguły interpretacyjnej z art. 674 k.c. w zw. z art. 694 k.c., a tym samym należy wykluczyć możliwość przedłużenia umowy dzierżawy na czas nieoznaczony po upływie wskazanego terminu z uwagi na korzystanie z rzeczy za zgodą wydzierżawiającego.

W konsekwencji ocenić należało, że powód nie wykazał, aby w październiku 2011 r. - kiedy to Samorządowe Kolegium Odwoławcze w K. orzekło co do decyzji o cofnięciu zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych - powodowej spółce przysługiwał jakikolwiek tytuł prawny do nieruchomości, na której mogła być prowadzona sprzedaż alkoholu zgodnie z cofniętymi zezwoleniami. Ocenić zatem należy, że zarówno w dacie wydania decyzji cofających zezwolenie, jak i w dacie wydania utrzymujących te decyzje w mocy decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K. istniał taki stan rzeczy, który uzasadniał cofnięcie zezwolenia. Niedostatki postępowania przed Samorządowym Kolegium Odwoławczym w K., na które wskazywały w uzasadnieniach wyroków Wojewódzki Sąd Administracyjny

w K. i Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie, a które spowodowały uchylenie decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K., nie pozostają zatem w normalnym związku przyczynowym, w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. z uszczerbkiem majątkowym wskazywanym przez stronę powodową. Gdyby bowiem nawet Samorządowe Kolegium Odwoławcze w K. od początku przeprowadziło postępowanie zgodnie z wytycznymi wskazanymi przez sądy administracyjne, to i tak winno było – wobec faktycznie zachodzącego braku tytułu prawnego po stronie powodowej – wydać decyzję o takiej treści, jak powoływane na uzasadnienie żądania pozwu decyzje z dnia 18 października 2011 r. Brak związku przyczynowego pomiędzy naruszeniem przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w K. przepisów art. 7 k.p.a. i art. 77 § 1 k.p.a., wskazanych w uzasadnieniach wyroków sądów administracyjnych a szkodą poniesioną przez stronę powodową oznacza, że domaganie się przez stronę powodową odszkodowania jest bezzasadne i powództwo z tej przyczyny podlegało oddaleniu. Zauważyć nadto należy, że wprawdzie po uchyleniu przedmiotowych decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego strona powodowa nadal nie mogła dokonywać sprzedaży alkoholu. Tym niemniej stan ten nie był spowodowany działaniami lub zaniechaniami funkcjonariuszy strony powodowej, ale okolicznością, że funkcjonariusze Gminy Miejskiej K. odmówili przyjęcia od strony powodowej opłaty przewidzianej w art. 11¹ ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, co zgodnie z treścią art. 18 ust. 12 pkt 5 tej ustawy, spowodowało z dniem 1 lutego 2012 r. wygaśnięcie zezwoleń na sprzedaż i podawanie napojów alkoholowych przez stronę powodową, stwierdzone decyzjami Prezydenta Miasta K. z dnia 9 października 2014 r. Sąd w niniejszym postępowaniu nie jest władny do oceny prawidłowości czynności podejmowanych przez funkcjonariuszy Gminy Miejskiej K. w związku z odmową przyjęcia opłaty od strony powodowej i wydaniem decyzji o wygaśnięciu zezwoleń, gdyż w niniejszej sprawie Gmina Miejska K. nie jest stroną. Wszelako na potrzeby niniejszego postępowania należy ocenić, że pomiędzy wykonywaniem władzy publicznej przez funkcjonariuszy strony pozwanej, a niemożnością sprzedaży alkoholu przez stronę pozwaną po dniu uchylenia decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego wyrokami sądów administracyjnych (tj. po dniu 29 maja 2014 r.) nie zachodzi normalny związek przyczynowy w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. ponieważ niemożność sprzedaży i podawania alkoholu w tym okresie została spowodowana odmową przyjęcia opłaty przez funkcjonariuszy Gminy Miejskiej K., a zatem innej osoby aniżeli pozwany w niniejszej sprawie Skarb Państwa, a nie powoływanymi w niniejszej sprawie decyzjami Samorządowego Kolegium Odwoławczego.

Na marginesie należy zauważyć, że po cofnięciu zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych powodowej spółce, sprzedaż taka odbywała dalej się przy ul. (...) w K. na podstawie zezwoleń udzielonych I. S. (jedynej członkini zarządu powodowej spółki) w związku z organizacją przyjęć. Podważa to twierdzenia strony powodowej co najmniej co do rozmiarów poniesionej szkody. Nie wynika bowiem z niniejszego postępowania, aby możliwym było jednoczesne sprzedawanie alkoholu zarówno przez stronę powodową i przez I. S., a w szczególności twierdzeń takich – pomimo zarzutu strony pozwanej – nie podnosiła strona powodowa. Zatem przyjmując należy, że udostępnienie tej osobie fizycznej lokalu do sprzedaży alkoholu wykluczało możliwość wykonywania tych czynności przez stronę powodową. Tym samym niemożność wykonywania przez stronę powodową sprzedaży alkoholu było co najmniej w równym stopniu spowodowana oddaniem lokalu do używania I. S.. Jeżeli strona powodowa z tytułu oddania lokalu tej osobie uzyskała jakieś korzyści majątkowe (np. czynsz najmu lub dzierżawy) to kwota ta obniżałaby należne jej odszkodowanie. Niewskazanie w niniejszej sprawie tych korzyści przemawia za oceną, że strona powodowa nie wykazała poniesionej szkody. Jeżeli natomiast lokal był udostępniony I. S. nieodpłatnie, to w takim wypadku strona powodowa działaniem takim sama szkodę sobie wyrządziła gdyż nieekonomicznie zadysponowała posiadanym mieniem, a w konsekwencji nie może domagać się z tego tytułu odszkodowania od strony pozwanej.

Jako bezpodstawne należało nadto ocenić żądania strony powodowej oparte o twierdzenie naruszenia jej dóbr osobistych w postaci dobrego imienia i wizerunku. Zgodnie z art. 24 § 1 k.c. w zw. z art. 43 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. W myśl § 2 cyt. przepisu, jeżeli skutek

naruszenia dobra osobistego została wyrządzona szkoda majątkowa, poszkodowany może żądać jej naprawienia na zasadach ogólnych.

W myśl art. 448 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Przesłanką dochodzenia zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych jest nadto zawinienie sprawcy naruszenia, co wprawdzie nie wynika z literalnego brzmienia tego przepisu, ale co wywieść należy z umiejscowienia tego przepisu w rozdziale regulującym odpowiedzialność za czyny niedozwolone, która to odpowiedzialność co do zasady jest oparta na zasadzie winy (wyrok SN z dnia 12 grudnia 2002 r., V CKN 1581/2000, OSNC 2004, nr 4, poz. 53; wyrok SN z dnia 1 kwietnia 2004 r., II CK 115/2003, niepubl.; wyrok SN z dnia 16 września 2004 r., IV CK 707/2003, niepubl.; wyrok SN z dnia 15 czerwca 2005 r., IV CK 805/2004, niepubl.; wyrok SN z dnia 28 września 2005 r., I CK 256/2005, niepubl.; wyrok SN z dnia 19 stycznia 2007 r., III CSK 358/2006, niepubl.; wyrok SN z dnia 24 stycznia 2008 r., I CSK 319/2007, niepubl.).

Powołane przepisy zawierają regulację dotyczącą ochrony dóbr osobistych. Zakładają one bezprawność działania, która jest wystarczającą przesłanką do skutecznego domagania się ochrony prawnej wskazanej w art. 24 k.c. Zagrożenie zaś lub naruszenie dobra osobistego zostanie uznane za bezprawne, jeżeli jest ono sprzeczne z szeroko rozumianym porządkiem prawnym. Ponadto naruszenie to musi być obiektywne tzn. w ocenie społeczeństwa musi wywoływać negatywne odczucia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2001 r., sygn. akt V CKN 195/01).

W orzecznictwie sądowym i doktrynie podkreśla się, że rozpoznając sprawę w przedmiocie ochrony dóbr osobistych sąd powinien w pierwszej kolejności ustalić, czy doszło do naruszenia dobra osobistego, a dopiero w przypadku pozytywnej odpowiedzi ustalić, czy działanie pozwanego było bezprawne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2004 r., sygn. akt V CSK 609/03, LEX nr 109404). Przepis art. 24 §1 k.c. rozkłada ciężar dowodu w ten sposób, że na powoda nakłada obowiązek udowodnienia, iż pozwany naruszył jego dobra osobiste. Przepis formułuje również domniemanie bezprawności naruszenia dóbr osobistych. Na pozwanym zatem ciąży obowiązek udowodnienia, że jego działanie naruszające dobra osobiste powoda nie było bezprawne. Kwestia zagrożenia lub naruszenia dóbr osobistych winna być ujmowana w płaszczyźnie faktycznej i prowadzić do ustalenia, czy dane zachowanie, biorąc pod uwagę przeciętne reakcje ludzkie, mogło obiektywnie stać się podstawą do negatywnych odczuć po stronie pokrzywdzonego. Abstrahuje się tym samym od subiektywnych odczuć osób nadwrażliwych oraz takich, które z różnych względów nie mają zdolności do reagowania emocjonalnego na określone zachowania innych podmiotów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2001 r., sygn. akt V CKN 195/01, LEX nr 53107).

W okolicznościach niniejszej sprawy brak jest podstaw do dochodzenia przez stronę powodową zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych. Przedmiotowe decyzje Samorządowego Kolegium Odwoławczego obiektywnie nie naruszały dóbr osobistych powodowej spółki. W szczególności nie zawierały żadnych nieprawdziwych wypowiedzi o faktach mających dotyczyć strony powodowej lub prowadzonej przezeń działalności. Sam w sobie fakt cofnięcia przedsiębiorcy zezwoleń na sprzedaż alkoholu nie pozbawia tego przedsiębiorcy dobrego imienia. Nie sposób nadto mówić o naruszeniu dobra osobistego w postaci „wizerunku” strony powodowej gdyż wizerunkiem w rozumieniu art. 23 k.c. to dostrzegalne fizyczne cechy człowieka, tworzące jego wygląd i pozwalające na identyfikację osoby wśród innych ludzi. Natomiast stronie powodowej – będącej osobą prawną - tak rozumiane dobro osobiste w postaci „wizerunku” w ogóle nie może przysługiwać (chyba, że jako rodzaj wizerunku osoby prawnej rozumie się symbole osoby prawnej będące nośnikami jej tożsamości w zewnętrznym odbiorze, np. godło), przy czym treść uzasadnienia żądania pozwu przemawia za oceną, że pod pojęciem „wizerunek” strona powodowa rozumiała okoliczności składające się na postrzeganie strony powodowej przez klientelę, a zatem najszerzej rozumiane dobre imię strony powodowej. Jeżeli jednak nawet klienci mogli postrzegać kompleks (...) jako mniej atrakcyjny na ewentualne spędzenie wolnego czasu w związku z utratą prawa do sprzedaży napojów alkoholowych, to uszczerbek mogący stąd wynikać ma wyłącznie charakter majątkowy i nie należy wiązać go z dobrami osobistymi strony powodowej, lecz z utrudnieniem prowadzenia przez nią działalności gospodarczej. Nawet gdyby przyjąć, że ten aspekt majątkowego uszczerbku nie wyczerpuje

całości dolegliwości poniesionych przez stronę powodową wskutek utraty możliwości sprzedaży alkoholu, to – co wyżej zostało już szczegółowo wskazane – utrudnienie prowadzenia działalności w postaci prawnej niemożności sprzedaży alkoholu w rzeczywistości nie zostało spowodowane działaniami Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K. polegającym na wydaniu ostatecznych decyzji utrzymujących w mocy decyzje o cofnięciu zezwoleń na sprzedaż alkoholu, lecz zostało spowodowane wypowiedzeniem umowy dzierżawy przez Gminę Miejską K. i będącą jego konsekwencją utratą przez stronę powodową tytułu prawnego do lokalu, w którym strona powodowa prowadziła sprzedaż i podawanie alkoholu. Należy także podkreślić, że jakiegokolwiek publikacje skierowane do nieokreślonej grupy odbiorców dot. niemożności sprzedaży alkoholu na terenie (...) zostały udostępnione przez lokalne serwisy informacyjne, a nie zaś przez stronę pozwaną, a strona powodowa nie wykazała aby strona pozwana w jakikolwiek sposób przyczyniła się do rozpowszechnienia tych informacji. W końcu podkreślić należy, że – o czym wyżej była mowa – przesłanką zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych jest zawinienie sprawcy, a nie wyłącznie bezprawność zachowania, zaś strona powodowa nie wykazała aby funkcjonariusze strony pozwanej działali w sposób zawiniony. W konsekwencji powyższego powództwo również w zakresie żądania zapłaty zadośćuczynienia podlegało oddaleniu.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w pkt I sentencji na podstawie wyżej powołanych przepisów.

W pkt II sentencji wyroku zasądzono od strony powodowej na rzecz strony pozwanej Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa w W. kwotę 7 200 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. O kosztach postępowania, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika strony pozwanej w stawce minimalnej orzeczono na zasadzie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Wniosek strony pozwanej o zasądzenie kwoty zastępstwa procesowego odpowiadającej trzykrotności stawki nie zasługiwał na uwzględnienie, biorąc pod uwagę niezbędny nakład pracy pełnomocnika wymagający udziału na trzech rozprawach i złożenie odpowiedzi na pozew oraz wniosków dowodowych a zatem nieprzekraczający typowego wkładu w przyczynienie się do wyjaśnienia i rozstrzygnięcia sprawy.